

De oase: paradijselijk thuis voor onze verlangens

Het goede leven kan zo'n groot ideaal lijken, zo ver weg en onbereikbaar. Een paradijs dat totaal anders is dan het leven hier en nu. Dan kan het beeld van de oase helpen: een plaats waar je een tijdje op adem kunt komen, soms misschien zelfs maar een moment. Maar wel doordrenkt van hoe goed het leven kan zijn.

Omdat ik van zon, water en wind houd, verblijf ik in mijn fantasie het liefste ergens aan een Fries meer. Er staat een stevige bries; het is er goed zeilen. In mijn gedroomde werkelijkheid zijn ook mijn vrienden aanwezig. Terwijl een paar in de keuken een maaltijd voorbereiden, zijn de anderen aan het musiceren. En natuurlijk, we eten buiten aan lange tafels onder een bloeiende appelboom.

Het goede leven is een momentum waar even alles warm, pijnloos en doordrenkt van liefde is.

Laten we realistisch zijn: of deze wensdroom ooit bewaarheid zal worden, dat weet ik niet, en misschien is dat ook niet belangrijk. Het beeld van zeilbootjes en lange tafels wekt mijn verlangen op. En juist dat verlangen is een bron van levenskracht, op weg naar het goede leven. Het maakt mijn leven lichter, helpt op donkere, koude en natte dagen om de winter, de woestijn van het leven, door te komen.

Zo'n gedroomd eldorado kan mij soms zomaar in mijn alledaagse bestaan overvallen. Geen idee hoe het werkt en hoe het begint. Het kan een geur of een zoete herinnering zijn die mij zo raakt dat het mij naar een landschap brengt waarin alles even eindeloos goed is, een eeuwig nu.

TWAALF WATERBRONNEN EN ZEVENTIG DADELPALMEN

Een bijbelse droomplek is de oase. Het volk van Israël dat door de woestijn trekt, mag er halt houden om op krachten te komen. Even ademhalen op de barre tocht naar het nieuwe land. Een pleisterplaats van geluk en vrijheid.

Van de Rietzee ging Israël in opdracht van Mozes weer verder. De woestijn van Sur in. Drie dagen trokken ze door de woestijn zonder water te vinden. Toen kwamen

ze in Mara, Het water van Mara konden ze echter niet drinken, zo bitter was het. Het volk begon zich bij Mozes te beklagen. (...) Hierna kwamen ze in Elim, een plaats met twaalf waterbronnen en zeventig dadelpalmen. Daar sloegen zij bij het water hun tenten op. (Exodus 15, 22 – 24 en 27, Nieuwe Bijbelvertaling.)

Vele christelijke gemeenten, dorpshuizen en kerken hebben de naam Elim meegekregen, in de hoop dat zij die er binnentreden daar het goede leven mogen ervaren. Elim is een oase, er is water in overvloed. De zeventig dadelpalmen zorgen er voor dat iedereen zijn tentje in de schaduw kan plaatsen. Niemand lijdt er honger. Midden in de woestijn is Elim een groene en vruchtbare schuilplaats. Anders dan in Mara is het water er zoet, niemand wordt ziek.

De deur staat open, je hoeft niet te vechten om er binnen te mogen. Er is niemand die zegt: Hé jij – jij bent hier niet welkom!

WEES WELKOM

Een tuin is nog geen oase, meestal staat daar een hek of een muur omheen. De eigenaar bepaalt er de spelregels. In de fontein mag je niet zwemmen en alleen op de aangeharkte paden mag je lopen. In de meeste tuinen wordt niet gekampeerd.

Hoe anders is het beeld van de oase. Elim telt wel twaalf bronnen! Kies zelf maar uit waar je je dorst lest. Bepaal zelf maar onder welke van de zeventig bomen jij je schaduw vindt. Wees welkom, zegt de oase van het goede leven. Je bent een vrij mens, en dat is goed!

Volgens mij is Elim het gedroomde paradijs, een antwoord op het verlangen. Een goed leven dat soms zomaar – vaak onverwachts – zichtbaar en waarneembaar wordt. Het kan er zomaar zijn, bij het zien van wat zeilbootjes of lange tafels onder een bloeiende appelboom.

Mocht je ooit zelf eens in een dergelijk paradijs belanden, geniet er dan mateloos van. Maar wees er zuinig op. Bederf het water niet, verzorg het milieu met aandacht. Een oase is voor alle reizigers. Ieder mens heeft een thuis nodig, een Elim voor verlangens naar het goede leven. ■

Holkje van der Veer is dominicanes en redactielid van Open Deur, zie www.Holkje.nl.